

ПАРАФІЯЛЬНИЙ ВІСНИК

№ 3 (10)-2011

ВИПУСК З НАГОДИ ХРАМОВОГО ПРАЗНИКА

ПАРАФІЯ СВЯТИХ РІВНОАПОСТОЛЬНИХ КИРИЛА І МЕТОДІЯ
ЧОЛОВІЧИЙ МОНАСТІР «ВОПЛОЧЕНОГО СЛОВА»

вул. Вербова, 12 * 76493 * Крихівці-Долина * Івано-Франківськ * тел. 77-45-94 * www.pkm.if.ua

ЧИТАЙТЕ У ЦЬОМУ НОМЕРІ:

НОВООБРАНИЙ ПАТРІАРХ
СВЯТОСЛАВ

2 стор.

ВІРНІ ПОВИННІ ЗНАТИ
СВОЇХ ПАСТИРІВ

3 стор.

БЛАЖЕННИЙ
ЙОАНЕ ПАВЛЕ,
МОЛИ БОГА ЗА НАС!

4-5 стор.

о. Роман ВЛАШИН:
“НАДМІРНА НАЦІЯ
ТА БЕЗНАДІЯ НА БОГА”

6 стор.

СВЯТИЙ АЛЬФОНС
МАРІЯ ЛІґУОРІ

7 стор.

БУДІВНИЦТВО ХРАМУ

8 стор.

Коли ми чуємо слово «весна», відразу маємо на увазі якесь оновлення, повернення до життя після зимової «сплячки», нове життя з новими ідеями та новою силою, новою благодаттю. Кожен день у житті християнина має бути своєрідною «весною», бо правдивий християнин – це той, який постійно старається відновлювати своє життя у Христі, втілювати в життя свою віру. Кожну подію у житті Церкви також можна назвати весною, особливо ті події, які свідчать про життя у благодаті, життя у Христі, як до цього закликає апостол Павло: «Плачайте ті самі думки в собі, що були й у Христі Ісусі» (Фил. 2,6).

Події, які стали основою наших роздумів – це насамперед **вибір нового Глави нашої Церкви – Блаженнішого Патріарха Святослава (Шевчука)**, який і є автором цього виступу. Саме він сказав у своїй першій промові 27 березня у Хрестопоклінну неділю (день введення на Патріарший Престіл як Глави Церкви) в Патріаршому соборі св. Воскресіння у Києві: «Сьогодні ми переживаємо весну нашої Церкви, яка у своєму воскресінні починає молодіти Святим Духом і усміхатися до світу світлом Христового Євангелія... Сьогодні, зокрема у цей

СЛОВО ПАРОХА

«ВЕСНА» У НАШІЙ ЦЕРКВІ

торжественний день, усвідомлюємо, що ми є оновленою й омолодженою Церквою. Тому особливо хочу звернутися до нашого, здебільшого ще молодого, духовенства, монашества та до всієї української молоді! **Сьогодні Христос закликає до відповідальності за Його Церкву нас, молодих!** Переїмаюся нею, поставмо чесний і животворящий Хрест нашого Спасителя в центрі нашого життя – і Він осолодить його, як жезл Мойсея осолодив гіркі води Мерри в пустелі! **Приймімо та відважно здійснюймо наше християнське покликання в сучасному світі, і разом зможемо обновили обличчя нашого народу і його держави.** Наймолодший з Єпископів нашої Церкви стає Главою Церкви і так символічно її «омолоджує».

Друга «весняна подія» – це **беатифікація Слуги Божого Папи Йоана Павла II**. Це є непересічна подія у житті і нашої Церкви. Папа, який провадив Христову Церкву з 1978 по 2005 рік, і який мав також українське коріння (мати з української родини), був також молодим Папою; народився 18 травня 1920 року і помер 2 квітня 2005 року). В одній зі своїх перших промов він сказав (і ці слова донині лунають у наших вухах): «**Не бійтеся, брати і сестри, прийняти Христа, прийняти Його владу. Допоможіть Папі та всім тим, які хочуть служити Христові, служити людині та цілому людству. Не бійтеся! Відчиніть, відчиніть двері навстіж Христу! Відчиніть двері його спасенній владі, відкрийте їй кордони держав, економічні і політичні**

системи... Не бійтеся, Ісус Христос знає, що в людині є лише Він, хоч людина так часто не знає, Кого має в собі, тому так часто непевна сенсу свого життя на землі. Дозвольмо Христові промовляти до людини, бо лише Він має право дарувати життя вічне...дозвольте Христові промовляти до людини!»

Третя подія «Весни у Церкві» – це наша місцева – це розвиток нашої Церкви – нашої парафії – храмовий празник, який ми урочисто відзначаємо протягом кількох днів у місяці травні. Увага! Я не говорю лише про будівництво храму рукотворного (тут бачимо великий поступ і дуже багато людей до цього приклалися морально, фізично і матеріально, і ми за них постійно молимося у нашому монастирі). **Я маю передовсім на увазі будівництво та життя нашої парафійної спільноти** – багато людей наблизилося до Бога, стали більш відкритими і перейшли зі стану спостерігачів до стану активних парафіян, на яких я можу покластися, які мені допомагають, підтримують і морально, і фінансово різні задуми, і які тішаться разом зі мною різними досягненнями у парафійному житті. Не могу не згадати велику допомогу, яку мені надає молодь, діти, брати та сестри – монахині в організації різних заходів. Без Божої благодаті та вашої підтримки багато речей ми не змогли б досягнути.

Ці парафійні святкування є підсумком праці протягом цілого року. Можна сказати, що наше парафійне життя також має своєрідний поділ на періоди – «від храму до храму», коли можемо проаналізувати пережитий рік та тішитися досягнутим. У часі місяця травня разом зі всією Чернечею родиною Воплоченого Слова, парафіянами, приятелями та добродіями, збираємося разом відсвяткувати і подякувати Богові за те, що дав ласку дожити до цього моменту і разом святкувати багато гарних подій. Дивлячись на наш храм, тішимося, що він не буде порожнім, бо живою є та Церква, де є живі парафіяни.

Молимося за Вас і дякуємо, що Господь дає нам ласку святкувати разом! Ми запрошуємо Вас та ваших родичів і знайомих брати участь у наших святкуваннях.

о. Йосафат БОЙКО, ВС
Настоятель

СВЯТКУВАННЯ З НАГОДИ ХРАМОВОГО ПРАЗНИКА

ЧЕТВЕР, 26 травня: 1 день приготування
19⁰⁰ – Молебень до Богородиці у Дому Милосердя (вул. Вербова, 8)
ВЕЧІР ВІДКРИТИХ ДВЕРЕЙ у «Містечку Милосердя св. Миколая»

П'ЯТНИЦЯ, 27 травня: 2 день приготування
18⁰⁰ – Божественна Літургія (Проповідь)
19⁰⁰ – Молебень до Богородиці.
Наука та дискусія на теми віри (запитання і відповіді).
Ніжні чужання (молитви, пісні). Слобідь

СУБОТА, 28 травня: 3 день приготування
08¹⁵ – Утренняя
09⁰⁰ – Заупокійна Літургія за всіх померлих парафіян
11⁰⁰–17⁰⁰ – Ігри з дітьми та молоддю
14⁰⁰ – Парафійний Футбольний турнір
18⁰⁰ – Вечірня пражника Свв. Кирила і Методія
19⁰⁰ – Молебень до Богородиці та посвячення мозаїки (ікони)
Свв. Кирила і Методія
Святковий вечір у садку Монастиря

**НЕДІЛЯ, 29 ТРАВНЯ: ХРАМОВЕ СВЯТО ПАРАФІЇ.
НЕДІЛЯ ПРО СПІПОРОДЖЕНОГО**

09⁰⁰ – Утренняя
10⁰⁰ – Божественна Літургія. Освячення води та Мирування.
Спільне урочисте святкування в садку Монастиря.
Акція збору коштів на будівництво храму

Щиро запрошуємо Вас
розділити з нами спільну
радість з нагоди
Храмового празника
парафії
Свв. Кирила і Методія.

о. Йосафат Бойко, ВС

Отці та Брати Монастиря Воплоченого Слова

НОВООБРАНИЙ ПАТРІАРХ СВЯТОСЛАВ

День 27 березня став історичною датою та ще одним кроком до розвитку нашої Греко-Католицької Церкви. У Хрестопоклінну неділю відбулося введення на Патріарший престол нового Глави нашої Церкви Блаженнішого Святослава (Шевчука).

Саме з цієї причини, напередодні інтронізації наша спільнота отців та братів Воплоченого Слова завітала до столиці нашої держави міста Києва. Там ми мали нагоду відвідати головні святині нашої столиці, такі як церкву святого Миколая на Аскольдовій могилі, Свято-Успенську Києво-Печерську Лавру, Собор Святої Софії, Михайлівський Золотоверхий та римо-католицький кафедральний собор Святого Олександра. Усі ці християнські центри нашого народу ще раз підкреслюють велику духовність наших предків, що змушує нас відчувати себе відповідальними за їх спадщину. Не йде мова про спадщину матеріальну, що полягає у збереженні пам'яток культури, хоча це також важливо, але, насамперед, ми є відповідальними за духовне наслідство наших попередників. Відвідуючи ці святині, ми відчуваємо в обов'язку перед великими святами нашого народу передати своїм нащадкам ту святість, яку вони передали нам.

На другий день, скріплені духовністю святих місць Києва, ми взяли участь в урочистостях при-

свячених вводу на престол нового глави нашої Церкви.

Інтронізація відбувалася в Патріаршому соборі Воскресіння Христового, що на лівому березі Дніпра. Усе розпочалося урочистим хресним ходом від храму Благовіщення Пресвятої Богородиці до Патріаршого собору, в якому взяли участь усі присутні священнослужителі, єпископи нашої Церкви та новообраний патріарх. Перед Божественною Літургією був проведений чин інтронізації, на якому новий Блаженніший Святослав був одітий у патріарший жезл – символ найвищої влади. В часі Божественної Літургії відбувся обряд введення на престол нового патріарха, що здійснювався трьома найстаршими ієрархами нашої церкви. Після Божественної Літургії численні гості, як з-за кордону, так і з України на офіційному рівні склали свої привітання новому Патріарху.

Великою ласкою для нас стало те, що наші отці та сестри мали гарну нагоду поспілкуватися з Патріархом: о. Йосафат відразу після урочистостей у храмі Благовіщення

Назустріч новому Патріарху

Пресвятої Богородиці мав нагоду розказати про нашу діяльність в Україні та про його відвідини Аргентини в 2006 році, де Блаженніший був Єпископом останні 2 роки. Незабутнім також стало спільне привітання, що склали отці та сестри Чернечої родини Воплоченого Слова для новопоставленого глави Церкви в часі урочистого прийому. В подяку за це, Блаженніший

Святослав поблагословив наші Згромадження для нових місій та висловив щире бажання відвідати наші спільноти у Росії.

Впевнені, що ця історична подія покладе початок новому розвитку нашої Церкви і на правду, за словами нового Патріарха, воскресить нас до нового життя.

о. д-н. Антоній ВАЦЕБА, ВС та бр. Яків ЛАЗОРАК, ВС

ДУХОВНЕ ЧИТАННЯ

Настанови Преподобного Антонія Великого: II частина

(I частина в №2 Парафіяльного вісника)

Розважливість, досвідченість – плоди благочестя та духовної зрілості

13. Люди зазвичай називаються розумними в неправильно-му значенні цього слова. Не ті розумні, які вивчили вислови і писання древніх мудреців, але ті, в яких душа розумна, які можуть розрізнити добро від зла; і всього злого та шкідливого для душі вони уникають, а про добре і корисне розумно радіють і роблять те з великою вдячністю Богові. Тільки вони одні повинні правдиво називатися розумними людьми.

14. Коли вітер дує спокійно, будь-який мореплавець може високо думати про себе і хвалитися. Але тільки при раптовій зміні вітрів проявляється мистецтво досвідчених керманців.

15. Людина, яка живе благочестиво, не допускає злу увійти в душу. А коли нема в душі зла, тоді вона безпечна і непошкоджена. Над такими людьми вже ані злісний демон, ані випадковості не мають влади. Бог рятує їх від зла, і живуть вони неушкоджено збережені, як богоподібні. Чи похвалить хтось її, вона не прийме всерйоз похвали,

чи знеславить хтось її, вона не захиститься і не обуриться проти кривдника.

16. Хто незлобивий, той досконалий і богоподібний, він повний радості і Духа Божого. Але як вогонь спалює великі ліси, коли не стежиш за ним, так і злість, якщо допустиш її в своє серце, погубить твою душу, тіло твоє осквернить і викличе в тобі багато дурних думок. Вона викличе в тобі хвилювання, заздрість, сварки, ненависть і подібні люті пристрасті, які обтяжать тебе та заподіють тобі великі прикрості. Тому будемо намагатися здобувати незлосливість і простосердість святих, щоб Господь Ісус Христос прийняв нас до Себе і кожен з нас міг з радістю сказати: «У невинності моєї будеш підпорою моєю і поставиш мене перед твоїм обличчям повіки» (Пс. 41,13).

17. Як тіло, передчасно вийшовши з материнської утроби, не може жити, так і душа, що вийшла з тіла, не досягнувши боговідання через добродіє життя, не може спастися чи жити у спілкуванні з Богом.

18. Як тіло, поки в ньому перебуває душа, проходить три віки, а саме: юність, зрілий вік і старість; так три віки проходить й душа, а саме: початок віри, процвітання в ній і досконалість. В першому, коли починає душа вірити, вона народжується у Христі, як говориться в Євангелії. Апостол Йоан дав нам ознаки цього нового народження, так само як і середнього стану і досконалості, кажучи: «Пишу вам, дітоньки; пишу вам, батьки; пишу вам, юнаки» (I Йоана 2,12-14). Так він писав не своїм плотським друзям, а віруючим, розкриваючи три стани, які проходять ті, які прагнуть в

духовну область, щоб досягти досконалості та удостоїтися повної благодаті.

19. Коли в людині перестеє панувати гріх, тоді з'являється душі Бог і очищає її разом з тілом. Якщо ж гріх продовжує панувати в тілі, то не може людина бачити Бога: бо душа ще перебуває в грішному тілі, а воно не допускає в себе світло, яке є баченням Бога. Давид каже: «у твоїм світлі побачимо світло» (Пс. 36,10). Що ж це за світло, в якому людина бачить світло? Це те світло, про яке говорить Господь наш Ісус Христос в Євангелії, що вся людина повинна стати світлою, щоб не було би в ній жодної темної частини (Лк. 11,36). Господь також сказав: «Ніхто не знає Сина, крім Отця, і Отця ніхто не знає, крім Сина, та кому Син хоче відкрити» (Мт. 11,27). Син же не відкриває Отця Свого сином п'ятми, а тільки тим, які перебувають у світлі і є синами світла, серцеві очі яких Він просвітить пізнанням заповідей.

Роздуми про смерть і про підступи демонів

20. Смерть для людей, які розуміють її, є безсмертя, а для простаків, які не розуміють її, є смерть. Фізичної смерті не слід боятися, а боятися треба погібелі душі, яка походить від незнання Бога – ось, що жахливе для душі! Життя є поєднанням душі та тіла; а смерть є не зникненням цих частин людського ества, а розірванням їхнього союзу. Все це Бог зберігає і після розірвання. Як дитина виходить з материнського чрева, так і з тіла душа виходить голою. І буває одна чиста та світла, інша заплямована падіннями, а інша чорна від багатьох гріхів. Чому розумна і любляча Бога душа, пам'ятаючи

та міркуючи про біди після смерті, благочестиво живе, щоб не бути засудженою і не піддатися їм. А невіруючі, через свою нерозумність, не усвідомлюють цього і грішать, не думаючи про те, що очікує їх там. Як вийшовши з чрева не пам'ятаєш того, що було в чреві, так і вийшовши з тіла, не пам'ятаєш того, що було в тілі. Як з чрева вийшовши, ти став кращим і більшим тілом, так вийшовши з тіла непорочним, ти перейдеш на Небо кращим і нетлінним. Смертні повинні піклуватися про своє спасіння, знаючи наперед, що їх очікує смерть. Бо, блаженне безсмертя буває призначенням преподобної душі, коли вона перебуває доброю, а смерть вічна зустрічає її, коли вона стає злою. Пам'ятай, що юність твоя минула, сили виснажилися, а немочі зросли і вже близько час твого кінця, коли ти повинен будеш дати звіт про всі свої справи. І знай, що там ні брат не спокуте брата, ні батько не визволить сина. Завжди згадуй про вихід з тіла, не випускаючи з думки вічного осудження. Якщо будеш так себе настроювати, то на віки не згрішиш.

21. Яка безліч злих бісів і які численні підступи їх! Вони і після того, як ми покаялися та намагаємося уникати злих справ, не відстають від нас, але продовжують спокушати нас з запеклим зусиллям, знаючи, що доля їхня вже остаточно вирішена і що спадок їх – пекло, за їхню крайню злість і відвернення від Бога. Нехай відкриє Господь очі ваших сердець, щоб ви побачили, які численні підступи демонів і як багато зла вони щодня заподіють нам, і нехай дарує вам серце бадьоре та дух

розважливий, щоб ви могли принести самих себе в жертву живу і непорочну Богові.

22. Диявол, який за свою гордість впав з небесного чину, всіма силами намагається втягти в падіння і всіх, хто з усього серця бажає служити Господеві, – тим самим шляхом, яким і сам впав, тобто, через гордість та любов до суєтної слави. Цим власне й воюють проти нас демони: цим та іншим подібним вони хочуть віддалити нас від Бога. Крім того, знаючи, що люблячий брата свого любить і Бога, вони вкладають в наші серця ненависть один до одного, – і до такої міри, що інший навіть не може й дивитися на свого брата чи сказати йому слово. Багато правдиво великих подвижників понесли труди добродієсного життя, але з нерозумності погубили себе. Це ж може статися і з вами, якщо, наприклад, охолонувши в подвизі, ви будете думати, що володієте чеснотами. Бо ось ви вже й впади в цю диявольську хворобу (зарозумілість), думаючи, що близькі до Бога і перебуваєте у світлі, тоді як насправді перебуваєте в п'ятми. Що спонукало Господа нашого Ісуса Христа зняти Свій одяг, перепоясатися рушником і обмити ноги тих, які нижче від Нього, якщо не те, щоб навчати нас смиренності? Так, – смиренності Він тоді показав своїм прикладом. І точно, всі, які хочуть увійти в перший чин, не інакше можуть цього досягти, як смиренністю... Отже, якщо не буде в людині крайньої смиренності, смиренності всім серцем, всім розумом, всім духом, всією душею і тілом, – то вона Царства Божого не успадкує.

ВІРНІ ПОВИННІ ЗНАТИ СВОЇХ ПАСТИРІВ:**Глава Католицької Церкви: Папа Венедикт XVI**

19 квітня 2005 року над Сікстинською капелою піднявся дим білого кольору і було чути перший удар великого дзвону собору святого Петра, що перейшов потім у святковий передрзвін. Слідом за білим димом дзвони сповістили про обрання нового Папи Римського.

Погляди тих, хто зібралися були спрямовані на центральний балкон собору святого Петра. Тут у супроводі декана колегії кардиналів

з'явився новий Папа і пролунали слова: «Annuntio vobis laetitiam magnam: Habemus Papam» (Сповіджаю вам велику радість: у нас є Папа).

265-м Папою Римським став Кардинал з Німеччини Йозеф Ратцінгер. Його ім'я назвав з балкона чилійський Кардинал-диякон Медіна Естівес. Ратцінгер став сьомим німецьким Папою в історії понтифікатів.

Помітно схвилюваний, новий Папа Римський звернувся зі словами подяки до свого попередника – Івана Павла II, котрий помер 2 квітня 2005 року, на 85-му році життя і назвав його «Великим». «Після великого Папи Івана Павла II, конклав кардиналів обрав мене для того, щоб у поті чола дбати про виноградники Господні», – такими були перші слова новообраного понтифіка, виголошені з балкона базилики Святого Петра.

Новий Папа Римський прийняв ім'я Венедикт XVI. Як відзначають фахівці зі справ Ватикану, новообраний Понтифік завжди дуже ретельно підходить до вибору свого імені, найчастіше таким чином віддаючи шану одному зі своїх попередників на цьому посту.

Ім'я Венедикт означає «блаженний» і востаннє було прийняте Венедик-

том XV, який займав Папський престол під час II Світової війни. Він брав участь у дипломатичних зусиллях із забезпечення миру. Як кажуть аналітики, ця діяльність Венедикта XV має особливий відгук у серці Йозефа Ратцінгера.

Папа Римський Венедикт XVI (до вступу на папський трон – Йозеф Ратцінгер) народився 16 квітня 1927 р. у селищі Маркель ам Інн у Баварії (Німеччина), у родині поліцейського. Коли йому було два роки, родина майбутнього Папи переїхала на австрійську границю, а в 1932 р. – в альпійське містечко Аушау.

У 1939 р. він стає учнем малої семінарії, почавши, тим самим, церковну кар'єру.

У 1947 році Ратцінгер поступає в Георгіанум – Богословський інститут при Мюнхенському університеті. 29 червня 1951 р., у день святих апостолів Петра та Павла, Йозеф Ратцінгер і його брат Георг були висвячені на священників Кардиналом Фаульхабером у Фрайзінгу.

У 1953 р. Йозеф захищає дисертацію по богослов'ю в Мюнхенському університеті. Тема його роботи – «Народ і Дім Божий у еклезіології св. Августина». Докторську дисертацію

він присвячує вже богослов'ю історії у святого Бонавентури.

24 березня 1977 р. Ратцінгер був призначений Архиепископом Мюнхенським і Фрайзінгським, незважаючи на своє небажання. 27 червня того ж року Папа Павло VI іменує його Кардиналом. У 1980 р. Папа Іван Павло II призначає кардинала Ратцінгера главою спеціальної Ради у справах мирян, а потім пропонує йому посаду глави Конгрегації по католицькому походженню. Це призначення вимагало залишення Мюнхенської катедри і переїзду у Ватикан. Спочатку Ратцінгер відхиляє пропозицію Папи, але 25 листопада 1981 р. він приймає рішення стати префектом Конгрегації у справах віровчення. Тоді ж він відмовляється від папських обов'язків у Німеччині і переїжджає у Ватикан. Тут він стає постійним учасником єпископських Синодів, а в 1993 році приймає титул Єпископа римського передмістя Веллетрі-Сені.

У 2000 р. Ратцінгер стає деканом Колегії кардиналів, і отримує титул «Єпископ Остії і Веллетрі-Сені». Йозеф Ратцінгер – інтелектуал і богослов, знає 10 мов і має 8 докторських ступенів з теології та філософії.

Джерело: www.promin-lubovi.narod.ru

Глава Української Греко-Католицької Церкви:**Блаженніший Святослав (Шевчук),
Верховний Архиепископ Києво-Галицький**

Народився 5 травня 1970 року в місті Стрию, Львівської обл. У 1991-1992 роках навчався у Центрі філософсько-богословських студій «Дон Боско» у м. Буенос-Айресі (Аргентина), а у 1992-1994 роках – у Львівській духовній семінарії.

Дияконські свячення отримав 21 травня 1994 року (святитель Владика Филімон (Курчаба), священічі – 26 червня 1994 року (святитель Блаженніший Мирослав Іван Кардинал Любачівський).

У 1994-1999 роках навчався у Папському університеті св. Томи Аквінського (Рим, Італія), де здобув докторат з відзнакою Summa cum laude в галузі богословської антропології та основ моральної богослов'я візантій-

ської богословської традиції.

У 1999-2000 роках – префект Львівської духовної семінарії Святого Духа.

У 2000-2007 рр. – віце-ректор ЛДС Святого Духа.

З 2001 році – віце-декан богословського факультету Львівської богословської академії (відтак Українського католицького університету).

У 2002-2005 роках – Голова секретаріату та особистий секретар Блаженнішого Любомира (Гузара), керівник Патріаршої курії у Львові.

З червня 2007 року – ректор ЛДС Святого Духа.

14 січня 2009 року Святіший Отець Венедикт XVI поблагословив рішення Синоду Єпископів Української Греко-Католицької Церкви про призначення

отця-доктора Святослава Шевчука, ректора Львівської духовної семінарії Святого Духа, Єпископом-помічником єпархії Покрова Пресвятої Богородиці в Буенос-Айресі (Аргентина). Новому Єпископу уділено титулярний престол Castra di Galba.

Архирейська хіротонія відбулася 7 квітня 2009 року, у день празника Благовіщення Пресвятої Богородиці, в Архикафедральному соборі Святого Юра у Львові.

10 квітня 2010 року призначений Апостольським Адміністратором єпархії Покрова Пресвятої Богородиці в Аргентині.

23 березня 2011 року на Виборчому Синоді Єпископів УГКЦ обраний Главою УГКЦ. 25 березня цей ви-

бір благословив Папа Римський Венедикт XVI. Введений на престол 27 березня 2011 року у Києві, у Патріаршому соборі Воскресіння Христового.

Джерело: <http://ugcc.org.ua>

Наш Єпископ: ПРЕОСВЯЩЕННИЙ ВЛАДИКА ВОЛОДИМИР (ВІЙТИШИН)

Народився 9 листопада 1959 року в селі Демидівка Вінницької області. Після закінчення середньої школи продовжив навчання у підпільній семінарії, яке змушений був перервати на час служби в армії (1978-1980 роки). У 1982 році закінчив навчання.

26 травня 1982 року отримав ієрейські свячення (святитель Владика Павло (Василик)). У часі підпілля здійснював душпастирську діяльність у багатьох місцевостях Тернопільської та Івано-Франківської областей.

4 серпня 1987 року, з ініціативи та під проводом Владика Павла (Василика), разом з декількома священниками та мирянами підписав Заяву про вихід УГКЦ з підпілля. Цей документ було передано Святішому Отцеві Іванові Павлові II та Президентові СРСР Михайлові Горбачову. 16 травня 1989

року, напередодні з'їзду народних депутатів СРСР, був членом делегації до Москви за легалізацію підпільної УГКЦ (у делегацію також входили єпископи Филімон Курчаба, Павло Василик, Софрон Дмитерко, отці Григорій Сімкайло та Ігор Возняк).

Після виходу Української Греко-Католицької Церкви з підпілля, продовжив вивчати богослов'я: спочатку навчався в Івано-Франківському богословсько-катехитичному інституті, відтак у Люблінському католицькому університеті, де в 2002 році отримав ліценціат з пасторальної теології.

14 травня 1999 року Блаженнішим Мирославом Іваном Кардиналом Любачівським був відзначений високою церковною нагородою – мітрою.

З 1990 року, – парох і декан Тлумача, з 1997 року, – економ Коломийсько-

Чернівецької єпархії. Протягом цього часу був також судовим вікарієм та членом Колегії консультантів.

13 травня 2003 року Папа Іван Павло II номінував о. мітр. Володимира Війтишина Єпископом-коад'ютором Коломийсько-Чернівецької єпархії. Чин Архирейської хіротонії 15 червня 2003 року здійснив Глава УГКЦ Блаженніший Любомир Кардинал (Гузар). Співсвятителями були Владика Павло (Василик) та Софрон (Мудрий).

2 червня 2005 року Святіший Отець Венедикт XVI поблагословив рішення Синоду Єпископів Української Греко-Католицької Церкви і призначив Владика Володимира (Війтишина) Єпархом Івано-Франківським. Введення на престол відбулося 12 липня 2005 року.

Джерело: <http://ugcc.org.ua>

БЛАЖЕННИЙ ЙОАНЕ ПАВЛЕ, МОЛИ БОГА ЗА НАС!

1 травня 2011 року в Томину Неділю чи Неділю Божого Милосердя Святійший Отець Венедикт XVI урочисто зарахував до числа блаженних Слугу Божого Папу Йоана Павла II. Це є великою радістю для цілої Христової Церкви і для нас слов'ян зокрема, бо тепер маємо ще одного заступника перед Богом. Хочемо пригадати головні моменти з Його життя і показати фотографії аудієнції, які мали Отці нашого Згромадження з Папою.

Народився Кароль Войтила (таке було ім'я Івана Павла II в миру) 18 травня 1920 року у містечку Вадовіце, що в Польщі, у сім'ї Кароля та Емілії Войтилів. Він був другою дитиною (старшому сину Едмундові було на той час вже 14 років). У школі він був добрим і старанним учнем, і одночасно захоплювався футболом та лижним спортом.

У 1929 році, коли йому було 9 років, померла мати. Він дуже важко переживав її втрату, тому у студентські роки він написав такі слова: «Над Твоєю білою могилою, о Мати, ЗГАСЛА ЛЮБОВ, молюсь з усією любов'ю сина». Як свідчили вчителі, малий Льолек (так його називала мама) після її смерті подорослішав, став мовчазним, заглибився у книжки, молитви.

Пустоту від «згаслої любові» матері для малого Кароля намагалися заповнити батько і старший брат Едмунд, який вже навчався в Кракові в Медичному інституті. Але через 3 роки після смерті матері, у сім'ї Войтилів стається ще одна трагедія – у віці 26 років помирає старший син Едмунд. З цього часу батько стає для сина найкращим другом і порадиником у житті. Від тепер вони все робили разом.

Згодом Кароль вступає до чоловічої гімназії у Вадовіцах. Закінчивши її у 1938 році, вступає на відділення полоністики Краківського університету.

1939 року починається II Світова війна. Кароль змушений залишити навчання в університеті. 1941 року його батько важко захворів. Син залишив його ненадовго, щоб знайти ліки, але коли повернувся додому, застав батька мертвим. Того ж року Кароль вступає до підпільної семінарії.

У 40-х роках, коли відновились діяльність ордену Кармелітів, молодий Кароль хоче вступати до нього. Та настоятель монастиря запропонував йому погодити це питання з Архiepіскопом Краківським – Сапехою. Дозволу на вступ до ордену Каролу не дали.

13 жовтня 1946 року кардинал Адам Стефан Сапеха висвятив Кароля Войтилу в сан піддиякона, а через тиждень – диякона. У листопаді той же ієрарх висвятив його на священника Римско-Католицької Церкви.

Невдовзі після ієрейських свячень, Кароль відправляється на навчання до Риму, де поглиблює свої філософські знання у Домініканському Папському міжнародному коледжі Анджелікум. Там, у свій час, отримує можливість зустрітися з отцем Піо. Очевидці згадують, що отець Піо, схилившись над Каролем, тихо промовив, що його біла сутана буде залита кров'ю (мабуть, то були про-

рочі слова про замах на Папу).

Після повернення до Польщі у 1948 році, Кароль знову звертається до Архiepіскопа Сапехи, з проханням вступити до ордену Кармелітів. Проте знову йому було відмовлено. Пізніше Архiepіскоп згадував, що за весь свій час відмовив у такому проханні всього двічі (можливо вже тоді розуміючи, що Кароль Войтила буде потрібний всій Церкві). А в липні 1951 року, маючи 85 років, помирає найкращий вчитель Войтили, улюблений Краківський Архiepіскоп та Кардинал Адам Стефан Сапеха.

У серпні 1958 року, коли Кароль зі своїми студентами з семінарії перебував на озерах в Мазурах, йому повідомили про терміновий виклик до Кракова. У Варшаві Кароль дізнався про призначення його єпископом Кракова.

Так у серпні 1958 року, за призначенням Папи Пія XII, він стає Єпископом-помічником міста Кракова, а з вересня – Єпископом.

У жовтні 1962 року він бере участь у роботі I-ї сесії II Ватиканського Собору як один із його наймолодших учасників. 30 грудня 1963 року Папа Павло VI призначає Кароля Войтилу Архiepіскопом Краківської дієцезії.

В липні 1967 року у віці 47 років Кароль Войтила отримав Кардинальський титул. Він став наймо-

Отець Йосиф Монтес, ВС дарує Папі хрест Згромадження, 2000 рік.

лодшим Кардиналом Краківської дієцезії. Робочий день Архiepіскопа і Кардинала, як згадував його водій, розпочинався о 5.30 ранку, коли він вже був у каплиці.

16 жовтня 1978 року, в одній з кардинальських подорожей по світу, Кароль Войтила отримує повідо-

Блаженний Іван Павло II та отець Йосафат Бойко, ВС, 2001 рік.

влення про смерть Павла VI, Папи Римського. Сповнений смутку повертається до Риму для прощання з Папою, який для Кароля був добрим вчителем і другом. Наступним Папою обирають Івана Павла I, який раптово помирає на 33-му дні свого понтифікату.

Відтак 16 жовтня 1978 року над Сікстинською каплицею вдруге за рік з'являється білий дим, що свідчить про обрання нового Папи

Першим його візитом була поїздка у 1979 році до комуністичної Польщі. Попри всі перестороги державної влади, Папа зміг сповнити задуману поїздку. Ступивши з літака на рідну землю, Іван Павло II вклонився до неї з поцілунком і промовив пророчі слова: «Нехай зійде Дух Святий і відновить цю землю».

13 травня 1981 року, коли Папський автомобіль, як звичайно по середах в часі аудієнції, їхав площею Святого Петра, несподівано пролунали постріли із пістолета. Папу Римського було важко поранено в живіт. Куля пройшла в кількох міліметрах від життєво-важливих органів. Його доправили до лікарні, де по-дорозі з його уст чулися слова: «О, Марія, Мати моя! О, Марія, Мати моя!..»

Злочинця затримали одразу. Ним був, громадянин Туреччини, який відмовився давати свідчити про те, за чим наказом він робив замах на життя Папи. Італійський суд присудив йому довічний термін ув'язнення. Проте у грудні 1983 року Папа Римський відвідав в'язня. У двадцятихвилинній розмові Алі (так називався зловмисник), мабуть, розповів Папі таємницю замаху. Та донині це лишається таємницею обидвох: злочинця і Папи Римського. Після зустрічі Іван Павло II звернувся до президента Італії з проханням пом'якшити вирок злочинцю.

Так протягом усього часу понтифікату Іван Павло II, у порівнянні з іншими Римськими Папами, найбільше подорожував по світі. З 1978 по 2005 роки він здійснив 250 Апостольських візитів, з них 104 – закордонні, подолавши шлях, який

закінчення на 5-й стор. →

→ закінчення, поч. на 4-й стор.

Блаженний Іван Павло II та отець Василь Харкавий, ВС, 2004 рік.

втричі перевищує відстань від Землі до Місяця. У ході цих відвідин Папа відвідав 1022 міста на всіх континентах і провів за межами Ватикану, в цілому, понад 822 доби (при тому, що перша закордонна поїздка Папи в історії Церкви взагалі відбулася тільки в середині XX століття, і здійснив її Павло VI.) Проте нездійсненою мрією Івана Павла II так і залишилася поїздка до Росії.

Тішить, що одним з візитів – була подорож Папи Римського до України, яка відбулася з 23 по 27 червня 2001 року. Святішого Отця на наших землях приймали у Києві та Львові. Щоб побачити його та спільно помолитися на Службі Божій, зїжджалося сотні, тисячі та навіть мільйони паломників, при чому не тільки з цілої України, але й інших країн ближнього та дальнього зарубіжжя.

Помер Іван Павло II 2 квітня 2005 року, від септичного шоку та серцево-судинного колапсу. Він відійшов у вічність за 7 хвилин до вечірньої молитви, яка за ватиканським порядком денним припадає на 22.45 годину. Перебуваючи у свідомості, він, як стверджують люди з його найближчого оточення, спробував зробити прощальний жест у бік площі Святого Петра, де чували десятки тисяч вірних. Цим жестом Святіший Отець бажав востаннє поділити своє Папське благословення всім вірним, яких так сильно любив, та заради

яких працював і, врешті, віддав своє життя у руки Господні. На траурній Літургії були присутні понад 300 тисяч осіб, близько 4 млн. паломників проводили намісника Связого Петра з життя на похоронній церемонії; понад мільярд віруючих, що належать до різних християнських конфесій і, які сповідують різні релігії, молилися за упокій його душі; 2 млрд. глядачів стежили за церемонією у прямому ефірі по телебаченні.

Слід зазначити, що понтифікат Папи Івана Павла II тривав 26 років. Це 3-й за тривалістю час після апостола Петра (до 67 року) та Пія IX (з 1846 по 1878 рр.). Не помилимося, коли скажемо, що він був однією з найпомітніших персон всього XX століття. На загальних аудієнціях у нього побувало близько 17 мільйонів людей. Дуже часто Понтифік привертав увагу ЗМІ, в середньому на рік виходило близько 200 книг, присвячених його персоні. Та й сам Святіший Отець є автором понад 120 філософських і богословських робіт, 5 книг, остання з яких, «Пам'ять і ідентичність», вийшла у світ напередодні його останньої госпіталізації 23 лютого 2005 року. Але головним папським «бестселером» стала книга «Переступити поріг надії» (1995), видана майже в 20 мільйонах примірників. Крім того, Іван Павло II є автором багатьох п'єс, таких, як: «Золотих справ майстри», «Брат нашого Бога», «Фатальна звістка» та ін., також поем і віршів. Він добре володів 6 мовами, хоча свої звернення до вірних проголошував і багатьма іншими, а в часі візитацій, старався говорити до вірних їхньою державною мовою.

ПРО БЕАТИФІКАЦІЮ ТА КАНОНІЗАЦІЮ

Беатифікація – це визнання святим певної особи чи групи осіб, але з дозволом та заохотою для почитання на певному локальному рівні, а не на загальному. Натомість **канонізація** – це є остаточне потвердження святості (саме потвердження, бо святими робить Сам Господь, що Церква може лише потвердити), а також є рекомендацією до почитання. Для беатифікації, необхідною умовою є чудо, здійснене за посередництва Слуги Божого, відносно якого триває процес беатифікації (винятком є тільки щодо титулу мученика за віру, де потрібно тільки свідки, що він помер мученичою смертю за віру).

Блаженний Іван Павло II та отці Йосиф Попович, ВС (зліва), Григорій Рогацький, ВС (справа), 2004 рік.**БЕАТИФІКАЦІЯ ПАПИ ІВАНА ПАВЛА II**

Беатифікаційний процес Івана Павла II розпочався невдовзі після похорону, 13 травня 2005 року. Для цього новий Понтифік Венедикт XVI надав диспензу (послаблення закону, який велить розпочинати цей процес принаймні через п'ять років після смерті особи, яка є кандидатом до беатифікації).

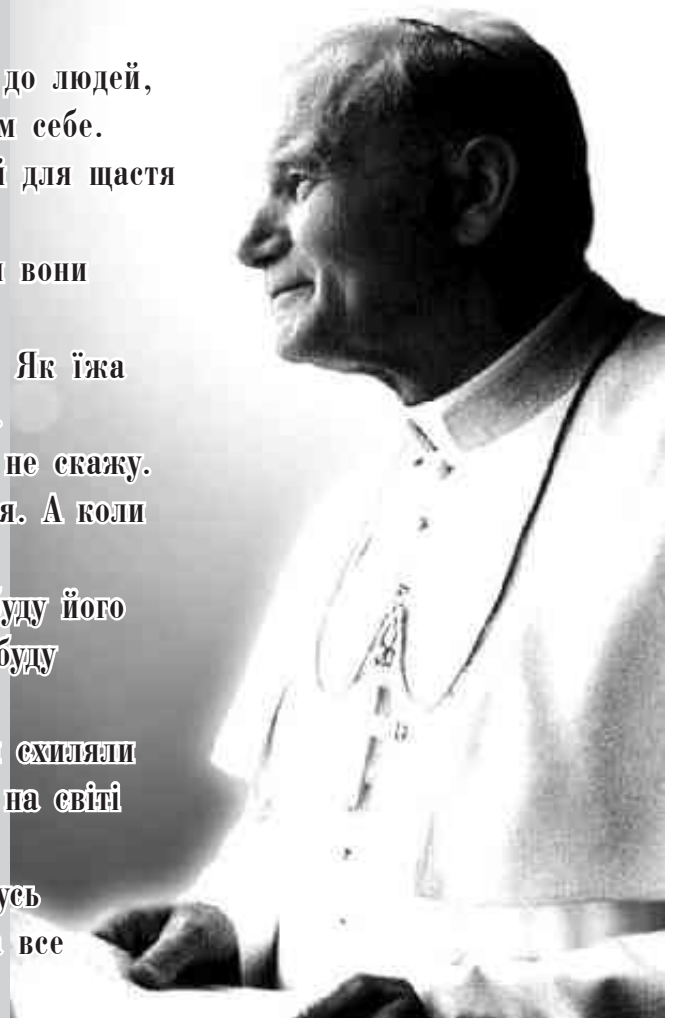
Так 14 січня 2011 р. Папа Венедикт XVI під час аудієнції, уділеної Кардиналові Анджело Амато, префектові Конгрегації в справах святих, підписав декрет про визнання чуда (воно полягало в зціленні французької монахині Марі Сімон П'єр Норман, у якої несподівано і незрозуміло з медичної точки зору зникли симптоми хвороби Паркінсона після молитви з призиванням заступництва Івана Павла II). Цього ж дня прес-служба Святого Престолу оголосила, що урочисте проголошення Івана Павла II блаженним відбудеться 1 травня 2011 р. у Ватикані.

Тож нехай наш Всемилолюбивий Господь зсилає на нас всі свої ласки за посередництвом Блаженного Івана Павла II, до якого і у нашому народі зростає любов і набожність.

o. д-н Теодосій САВЧУК, ВС

ДЕСЯТЬ ЗАПОВІДЕЙ СПОКОЮ ІВАНА ПАВЛА II

1. Саме цей день я хочу прожити, не намагаючись одразу вирішити всі життєві проблеми.
2. Саме сьогодні зважатиму на свою поведінку: буду привітним до людей, не буду критикувати, виправляти чи вдосконалювати нікого, окрім себе.
3. Саме сьогодні буду щасливим, усвідомлюючи, що я створений для щастя не тільки у вічності, але й тепер. Є лише один світ.
4. Саме сьогодні підлаштуюся під обставини, не прагнучи, щоби вони підлаштовувалися до моїх бажань.
5. Саме сьогодні відведу кілька хвилин свого часу для читання. Як їжа потрібна тілові, так добра книжка потрібна для духовного життя.
6. Саме сьогодні зроблю якийсь добрий вчинок і нікому про це не скажу.
7. Саме сьогодні зроблю щось, до чого не маю жодного бажання. А коли почуватимусь ображеним, не виявлю цього.
8. Саме в цей день складу собі детальний план. Можливо, не буду його ретельно дотримуватися, але спробую виконати два правила: не буду поспішати і буду рішучим.
9. Саме сьогодні буду сильно вірити – навіть коли б обставини схилили мене до чогось протилежного. Бог піклується про мене так, ніби на світі більш нікого немає.
10. Саме сьогодні не буду нічого боятися. Особливо не лякатимусь радості та всього, що красиве. Не боятимусь вірити в Добро і за все дякувати. Адже все є Божим даром.

Божі Заповіді потрібно знати

Катихитична наука №5

1-а Заповідь Бога: НАДМІРНА НАДІЯ ТА БЕЗНАДІЯ НА БОГА

Перша Божя заповідь наказує вірити в одного Бога, бо реальним і логічним є те, що не може бути двох Богів. Людина може вважати щось за Бога, але це ще не означає, що це щось є Богом. Бог – це найдосконаліше ество, сповнене любові, милосердя і справедливості. Цілоком слухно, що Він домагається першого місця в нашому житті. Ми ж маємо обов'язок вірити в Бога, довіряти Його Слово і надіятись сповнення даних Ним обітниць. Бог дає нам заповіді і обіцяє нагороду за їх виконання.

Найбільшою нашою надією є небо. Перед своїм Вознесінням Христос сказав: «Іду приготувати вам місце». Отож, дотримуємося усіх даних Божих заповідей, читаємо і розважаємо Боже Слово, щоб знати, як подобатися Богові і зайняти приготоване для нас місце.

Першим гріхом проти надії є Безнадія на Боже Милосердя. Так ми грішимо, коли думаємо, що наш гріх є такий великий, що Господь не в стані нам його простити. Приклад такого гріха бачимо в особі зрадника апостола Юди, який, продавши Ісуса жидам за тридцять срібняків, із розпуки повівся, вважаючи, що Господь не зможе простити йому цього гріха.

Коли людина розважить, скільки Господь Бог робить для неї, скільки дає ласк тут на землі, а зарозом задумається над тим, як вона за те все Йому відплачується, тоді дуже можливо, що огорне її розпука. Бо як же Господь може простити їй ті всі гріхи? Господь Бог сотворив людину з нічого й від хвилини зачаття через ціле її життя опікується нею. Господь дає їй не лише всі речі, потрібні для життя тілесного, але також і для надприродного життя людської душі. Бог прийняв людину, своє створіння, як свою улюблену дитину та обіцяв поділитися з нею своїм власним життям, своїм вчиним, безконецним щастям. Коли ж людина згрішила первородним гріхом, Бог-Батько послав свого єдиного Сина й дозволив, щоб Той своїм терпінням і своєю смертю заплатив Йому за людські образи. Здавалося б, що відкуплена людина буде вже старатися жити

згідно Божого закону, буде сповняти Божу волю. Та, на жаль, так воно не є – людина всупереч всім тим ласкам не перестає переступати Божий закон і противиться Божій волі. Коли такий грішник розважить, скільки ласк Бог витратив на нього й як він Йому за те все відплатив, справедливо огортає його розпука, чи Господь дійсно захоче простити йому – невдячному сотворінню?

Однак Господь Бог в багатьох місцях Святого Письма запевняє людину, що Він завжди готовий простити їй всі гріхи, лише б людина жалувала за свої погані вчинки і навернулася назад до Нього. **«Я не бажаю смерті грішника, але, щоб завернув із свого шляху й жив»** – каже Господь через пророка Єзекиїла (Єзек. 33,11). Далі, бажаючи розвіяти всякі сумніви грішника, Господь запевняє: «Коли б ваші гріхи були, як багрянця, Я вибілю їх, як сніг; коли б були червоні як кармазин, обмию їх, як вовну» (Іс. 1,18). Щоб тим краще переконати грішника про своє милосердя й про свою любов, Господь Бог порівнює свою любов до любові людської й на ній виявляє, що Його любов перевищує кожную, навіть найбільшу людську любов. «Хіба ж може мати забути на своє немовля? Хіба не буде їй жаль свого власного тіла? Та хоч би вона забула, то я не забуду про тебе» (Іс. 49, 15). Або на іншому місці Ісус повчає св. Петра, скільки разів належить прощати тому, хто прогрішився проти вас: «Я не кажу тобі до сімох разів (прощати), але до сімдесяти разів по сім» (Мт.18, 21), Тобто, іншими словами, маємо прощати завжди. Скільки разів не образив би тебе твій ближній, коли він звернеться до тебе, прохаючи прощення, прости йому. Отож, коли людина всупереч усім доказам Божого милосердя й Божої любові до грішника, ще сумнівається, чи Господь простить йому гріхи, ображає безмежно доброго Бога, бо сумнівається в Божій безконецній любові до людей, ставить під сумнів Його невичерпне милосердя. Дуже часто гріх безнадії на Боже Милосердя вкрадається до нашого серця, коли ми сповідаємося з одних і тих самих гріхів. Зроджується тоді в нас думка, що ми вже стільки разів перепрошували за це Бога, що Він вже, мабуть, не захоче нам простити цього разу. Але Він – Бог, а не людина. Він не бажає смерті грішника. Він – добрий батько, який завжди чекає з розпростертими обіймами

і зі сповненим любов'ю серцем на своїх блудних синів. Коли ми щиро каємося за скоєний гріх, Бог не може нам не простити.

Наступним не менш поширеним гріхом проти чесноти надії є надмірна надія на Боже милосердя. Надія – це той мотор, який наближає нас до Божого Царства. Грішна людина – це людина без весільного одягу, яка не може увійти на бенкет, приготований Богом. В тайні хрещення ми отримали крижму – той білосніжний весільний одяг дітей Божих. Протягом життя ми більше чи менше його забруднюємо. Саме тому вдаємося до Божого милосердя, щоб вибілити його в крові нашого Спасителя. В книзі Одкровення читаємо: «Один зі старших промовив до мене: «Ці, одягнені в білі одежі, хто вони і звідки прийшли?» (...) А Він відповів мені: «Це ті, що прийшли від горя великого, і обмили свої одежі, і вибілили їх в крові Агнца» (Од. 7, 13-14). Бог є милосердний. Бачимо це теж у притчі про блудного сина. Бог ніколи не нав'язує своєї присутності. Ніколи насильно нас не утримує. Коли хочемо грішити, то грішимо і відходимо від Бога, як блудний син. Однак в дуже короткому часі усвідомлюємо, що наше існування без батька нічого не варте, тоді приходимо і покійно просимо прощення. Бог не відмовляє у милосерді нікому, бажає однак, щоб людина звернулася зі щирим проханням про Його милосердя. Так, як і зробив це блудний син кажучи: «Отче, я прогрішився проти неба і проти Тебе». Він прийшов до батька, бо покійно надіявся на Його милосердя.

Бог дає милосердя, людина мусить прийти по Нього. Саме у цій площині надії на Боже милосердя люди грішать двоюко. Катехизм (ККЦ, 2092) говорить: «Існують два види зухвалої надії. Або людина переоцінює свої здібності (сподіваючись спастись без допомоги Бога), або занадто надіється на Божу всемогутність і Боже милосердя (сподіваючись отримати прощення без повернення та мати славу без заслуги)». Тут фактично іде мова про значення вчинків людини у справі спасіння її душі. Св. Августин відкидав можливість заслужити небо за допомогою самих тільки вчинків. Він навчав, що кожен добрий вчинок людини є завжди попереджений ласкою Бога...

Добрі вчинки не є жодною мірою досягненням людини; при їх допомозі не може вона самостійно згідно справедливості заслужити собі

o. Роман ВЛАШИН

спасіння. Добрі вчинки – це вчинки Бога, який є першою причиною всякого добра, а одночасно, завдяки ласці Божій, вони є вчинками людини як такої: «Сам Христос каже, без мене нічого чинити не можете» (Ів. 15,5). Вчинки – це наслідок віри, а віра – це єдність діяльності ласки Бога і волі людини. Тому вчинки не чинять нас праведними. Не можуть вони, отже, бути причиною для людської гордості. З вище сказаних слів не маємо впадати в крайність: начебто, і так мої вчинки нічого перед Богом не значать, отож, можна робити що завгодно, а Бог і так мене спасе. Це є неправда! Саме це є гріхом надмірної надії на Боже милосердя.

Саме наші вчинки будуть предметом Божого суду. Наші вчинки – це наслідок співпраці з Божою ласкою. Якщо ми впустили Христа в своє життя, то і вчинки наші будуть добрими. Наші вчинки – це відбиток нашої віри, це наслідок того, що маємо в серці.

Мусимо завжди пам'ятати, що Божа любов і милосердя є безмежні, як і Він сам. Щоб мати доступ до джерела ласки і вибілити наново свої шати дитини Божої, необхідно сповнити дві умови: 1. Прийти до люблячого Батька, який завжди чекає нас в Св. Тайні Сповіді; 2. Щиро попросити про прощення гріхів. Оскільки Бог простив Св. Петрові зраду Спасителя, то і нам простить наші гріхи. Коли людина всупереч усім доказам Божого милосердя й Божої любові до грішника, ще сумнівається, чи Господь простить їй гріхи, ображає безмежно доброго Бога, бо сумнівається в Божій безконецній любові до людей і Його невичерпному милосерді і грішить тяжко...

Отож, прощаюся з вами словами з Євангелія від Матея (5,48): **«Будьте досконалі, як отець ваш небесний досконалий».**

РОЗПОРЯДОК БОГОСЛУЖІНЬ НА ЧЕРВЕНЬ 2011 РОКУ

Середа, 1: 18.00: Божественна Літургія за родини

Четвер, 2: ВОЗНЕСІННЯ ГОСПОДНЕ

08.15: Утреня

09.00: Літургія за померлих

Субота, 4: 08.15: Утреня.

09.00: Літургія за померлих

Неділя, 5: Неділя Св. Отців Нікейського Собору

08.15: Утреня

09.00: Божественна Літургія

Середа, 8: 18.00: Божественна Літургія за родини

Субота, 11: ЗАУПОКІЙНА.

08.15: Утреня.

09.00: Божественна Літургія за померлих. Панахида.

Неділя, 12: ЗІСЛАННЯ СВ. ДУХА

08.15: Утреня

09.00: Божественна Літургія

Понеділок, 13: ПРЕСВЯТОЇ ТРОЙЦІ

08.15: Утреня

09.00: Божественна Літургія

Середа, 15: 08.00: Божественна Літургія за родини

Субота, 18: 08.15: Утреня.

09.00: Божественна Літургія за померлих. Панахида.

Неділя, 19: Всіх Святих. І по ЗСД

08.15: Утреня

09.00: Божественна Літургія

Середа, 22: 18.00: Божественна Літургія за родини

Субота, 25: 08.15: Утреня.

09.00: Божественна Літургія за померлих. Панахида.

Неділя, 26: II по ЗСД.

Торжественне поклоніння Преч. Тайнам Тіла і Крові ГНІХ

08.15: Утреня

09.00: Божественна Літургія.

Обхід та благословення Св. Тайнами.

Понеділок, 27: Свщч. Миколая Чарнецького

і 24 мучеників Української землі

18.00: Божественна Літургія

Середа, 29: 18.00: Божественна Літургія за родини

СВЯТИЙ АЛЬФОНС МАРІЯ ЛІГУОРІ: ЗАСОБИ, ЯКІ ОБЕРІГАЮТЬ ВІД УТРАТИ ЛАСКИ БОЖОЇ

(Продовження. Поч. в № 2)

РОЗДІЛ II: Потреба розважання

Другим засобом, який оберігає нас у стані ласки, є розважання. Без нього людська душа тільки з великим трудом у змозі впродовж довгого часу перебувати в ласці Божій. Святий Дух так промовляє словами Письма: “У всіх ділах Твоїх пам’ятай про твою кончину – повіки не згрішиш” (Сир. 7, 36). Хто часто роздумує про останні речі, тобто про смерть, суд, вічність пекла і неба, не грішитиме. Однак ці речі неможливо побачити очима, тільки очима розуму. Проте, коли не розважаємо, вони зникають з нашого розуму, а тоді появляються в ньому образи тілесних задоволень, яким легко піддається той, хто не пам’ятає про вічні правди. Так багато в’язнуть у гріхах і байдужості.

Усі християни знають, що помруть і що всіх судитимуть, однак не думають загалом про те, чому живуть далеко від Бога. Проте без розважання ми не досягнемо світла, не побачимо небезпек, не застосуємо відповідних засобів, не занесемо до Бога молитов про поміч. Це все в результаті провадить до нашої згуби.

Без молитви ми не досягнемо ні внутрішнього світла, ні сили, ні поступу на дорозі, вказаній Богом. Коли відсутня молитва, тоді не просимо Бога про допомогу, тоді не просимо про неї, отож, цілком переконаний, прирікаємо самих себе на падіння. Тому кардинал Беллярмін говорив, що християнин, який не розважає про вічні правди, морально не в змозі витривати в ласці Божій. І навпаки, хто щодня розважає, той не так легко піддається гріхові, а якщо навіть упаде, нещасливо піддавшись якійсь спокусі, то, безперервно молячись, знову повернеться до Бога. Один Божий слуга сказав: “Контемплативна молитва і смертельний гріх не можуть поєднатися один з одним”.

Отже, постанови собі щодня, рано або вечором (ліпше рано), посвятити півгодини розважання. Достатньо, якщо в цей час читатимеш уривок з книжки духовного змісту, вибраної серед багатьох книжок, які призначені для медитації. Під час розважання над змістом того, що читатимеш, учини час від часу стрілистий акт або у вигляді емоційного зітхання, або у вигляді внутрішньої молитви.

Прощу тебе понад усе, аби ніколи не занебував цього розважання; практикуй його хоча

б один раз упродовж дня, навіть якщо відчуватимеш велику черствість і нудьгу із-за цього. Якщо ти це не відкинеш, то напевно спасешся.

Окрім розважання важливо також хоча б півгодини чи принаймні чверть години щодня присвячувати духовному читанню, звертаючись до книжки, яка б розповідала про життя якогось святого або стосувалася християнських чеснот. Скільки ж людей, завдяки читанню духовних творів, змінило своє життя і стало святими! Згадаємо хоча б св. Івана Колумба, св. Ігнатія Лойола й багатьох інших.

Окрім цього, тобі було б дуже корисно, якщо б ти щороку присвячував себе духовним наукам, мешкаючи відособлено, наприклад, у реколекційному помешканні. Однак, якщо це не можливо, не занедбай принаймні своєї щоденної медитації.

РОЗДІЛ III:

Часта сповідь і святе Причастя

Третій засіб, який служить збереженню в ласці, – це приступання до Таїнства сповіді й святого Причастя.

Завдяки сповіді оберігається чистота душі.

Адже в цьому Таїнстві отримує не тільки відпущення провин, а також значну допомогу для боротьби зі спокусами. З цієї метою вибери собі духовного провідника. Завжди в нього сповідайся й радься з ним в усіх важливих справах, у земних також. Слухайся його в усьому, особливо, коли тебе непокоять якісь муки совісті. Хто слухає сповідника, не повинен боятися гріха: “Хто слухає вас, Мене слухає” (Лк. 10,16). Голос сповідника – це голос самого Бога.

Святе Причастя називається небесним хлібом тому, що як земний хліб оберігає життя тіла, так Причастя оберігає життя душі. “Якщо не споживатимете Тіло Чоловічого Сина й не питимете Його Крові, не матимете життя в собі” (Ів. 6,53). Ось чому Тридентський Собор називає святе Причастя лікарством, яке звільняє нас від щоденних гріхів й оберігає від смертельних. Отож постанови собі приймати святе Причастя принаймні раз на тиждень, обіцяючи відразу, що ніколи не занедбаєш цього обов’язку із-за якої-небудь земної справи. Не існує важливішої справи, ніж справа життя вічного. І більше того, чим глибше ти занурений у світ, тим більше потребуєш допомогу, тим більші спокуси чигають на тебе.

РОЗДІЛ IV:

Служба Божа, адорація й почитання Матері Божої

Четвертим засобом, який служить витриванню в стані ласки, є щоденна участь у Службі Божій. Коли ми присутні на Літургії, то віддаємо Богові більшу честь, ніж усі ангели і святі в небі, бо – хоча ця честь є чесно, яку віддають створіння, – у Службі Божій жертвуємо Богові самого Ісуса Христа, який тоді вшановує Його найдосконалішим способом.

П’ятим засобом є щоденна адорація Пресвятої Євхаристії, яку можна здійснити різними способами в будь-якій церкві, щоб виявити шану Матері Божій.

Ісус Христос безперервно втілюється на престолах всіх церков, щоб віддячити всім, хто приходить, щоб Його посітити. Тому душі, котрі особливо практикують ці форми поборності, отримують завдяки їм незліченну кількість ласк. Під час таких зустрічей ти повинен просити Ісуса й Марію передусім про любов до Бога й про святу витривалість аж до самої смерті.

(далі буде)

ОГОЛОШЕННЯ ДЛЯ ПАРАФІАН ТА ГОСТЕЙ МОНАСТІРЯ!

АКЦІЯ!

Хочемо пригадати всім, що на нашій парафії продовжуються АКЦІЇ, зібрані гроші з яких будуть направлені на будівництво монастирського храму святих Кирила і Методія:

- Придбавши релігійну літературу у “Монастирській Книгарні”, ви спричиняєтесь до будівництва нашої святині.
- Акція: «Цеглинка на будівництво храму» – магнітик із зображенням храму та відповідним номіналом у гривнях.
- Акція: «Купи футболку – будуй храм». Придбавши футболку з гербом монастиря та написом «Парафія Свв. Кирила і Методія», Ви маєте пам’ятку і вносите Вашу лепту у будівництво.
- Акція: «Парафіальне горнятко для моїх сусідів». Хто придбає горнятко з написом «Парафія Кирила і Методія» – робить подарунок своїм сусідам і так допомагає будувати храм!

Запрошуємо Вас слухати радіо «Дзвони» – 105,8 FM.

Тільки українська музика і релігійні програми: кожної суботи і вівторка о 20.30 програма “TU ES PETRUS” про життя та діяльність апостола Петра і його наступників Пап Римських.

Програма “Богосвещане життя” про монастирі, чини, згромадження кожного четверга о 20.30 та кожної неділі о 14.05 та 20.30.

Програма “Дорогами святих” у неділю о 16.05 та в понеділок о 20.30.

Програма “Сімейний альбом” у суботу о 12.05, четвер о 17.05. + Вечірні молитви та благословення о 21.55.

БУДІВНИЦТВО ХРАМУ

Ви нам можете допомогти! Станьте фундаторами нашого храму!

Кожен, хто буде дім, тішиться коли він вже є збудований. Але, добре знає і розуміє, що вибудувати – це ще тільки половина всього будівельного процесу. Головне – це попереду.

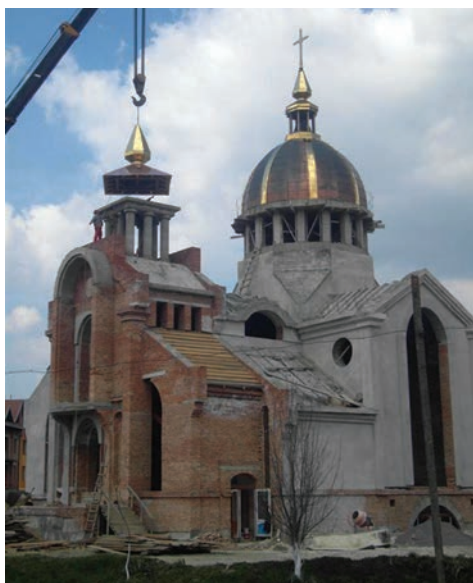
Саме так є і з будівництвом нашого монастирського храму Свв. Кирила і Методія, який ми спільно будуємо на масиві Крихівці-Долина. Сам храм вже постав і головний купол видно з різних сторін міста, але ми розуміємо, що ще багато попереду: ще великий «фронт» як зовнішніх, так і внутрішніх робіт. Саме тому звертаємося до Вас за допомогою, пропонуючи Вам перелік робіт, які ще плануємо виконати цього року.

Список робіт, які ще потрібно виконати:

1. Металопластикові вікна;
2. Фасадні алюмінієві конструкції;
3. Вітражні конструкції;
4. Плиточні роботи;
5. Підвісні стелі типу «Армстронг»;
6. Відливи та підвіконники
- пластикові,
- металеві,
- мармурові ;
7. Сходи мармурові;
8. Долівка плиточна та мармурова;
9. Ковані вироби;
10. Бляхарні роботи – водостоки та інше;
11. Бетонні роботи, укладення бруківки;
12. Водопровідні роботи, водовідведення та каналізація.

Якщо хтось має можливість допомогти нам будівельними матеріалами, ми з радістю прийемо Вашу пожертву на будівництво нашого храму.

Необхідні матеріали: плитка – грес та настінна, всі види шпаклівки, бруківка, щебінь, пісок, цемент, клей для плитки, дуб сухий (дошка 40 мм). Камінь природний (тернопільський, закарпатський) фасадний.

Ми просимо Вас допомогти нам у реалізації нашого спільного наміру – будівництва монастирського храму святих Кирила і Методія. Ваша найменша лепта стане для нас допомогою у продовженні здійснення цієї благородної справи – будівництва святині.

Банківські реквізити для перерахування пожертв:

Чоловічий Монастир Воплоченого Слова, Код 25597817

р/р № 26003300031769, ВАТ «Плюс Банк»,

м. Івано-Франківськ, МФО 336310

◆ Наші добродійці

VENUJAN Меблі Venezia

вул. Набережна ім. Стефанія, 25, тел./факс: (0342) 57-18-04
моб.: +38 (050) 433-40-96; моб.: +38 (050) 433-40-98

Івано-Франківський
МІСЬКМОЛЗАВОД

**ЗЕЛЕНИЙ
КЛИН**

ФОЛІАНТ
«ФОЛІАНТ»
друкарня

ВІЗИТКИ,
КАЛЕНДАРІ,
БУКЛЕТИ,
ПЛАКАТИ,
ГРАМОТИ,
КНИГИ,
ЛИСТІВКИ,
МЕНЮ,
БЛАНКИ,
та інша поліграфія

м.Яремче,
вул. Свободи, 267а,
тел. (03434)
66-77-0

м.Івано-Франківськ,
вул. Старозамкова, 2
тел. (0342) 50-21-65
50-91-04
www.foliant.if.ua

Робимо те що відемо, - вміємо друкувати

Видавець: Парафія Свв.рівноапостольних Кирила і Методія, УГКЦ

Відповідальний: о. Йосафат Бойко, ВС
Група помічників: о. Роман Влашин,
о. д-н Теодосій Савчук, ВС,
о. д-н Антоній Вацеба, ВС,
бр. Августин Бігун, ВС,
бр. Яків Лазорак, ВС.

Адреса: вул. Вербова, 12, с. Крихівці (Долина),
м. Івано-Франківськ, 76493,

www.pkm.if.ua, mail: josafatboyko@ive.org

Комп'ютерна верстка: Ольга Масловська

Друк: Друкарня «Фоліант», зам. №23.

Тел.: 0342 502165, м. Івано-Франківськ,
вул. Старозамкова, 2

Вісник видається на правах внутрішнього розповсюдження. Редакція не несе відповідальності за точність фактів, власних імен, цифр та інших даних використаних авторами. При передруку посилання на вісник обов'язкове.

ІВО ОПТИКА
ВСІМ І КОЖНОМУ

ВУЛ. ГАЛИЦЬКА, 25
М. ІВАНО-ФРАНКІВСЬК
(050) 581 4423
(067) 344 6713

www.ivooptika.if.ua МАГАЗИН ОПТИКИ

с. Підлісся, Тисменицький район
(10 км від Івано-Франківська, район автобазару)

РЕСТОРАН **Полянська** **КОЛИБА**

Зал до 150 осіб
Жива музика
Великий танцювальний майданчик
Літній майданчик для танців

А також в подарунок від закладу:
Двогобус для доставки гостей
Весілля до ранку
Гуцульський стіл
Оформлення залу
Номер для молодят

тел. 067 34 47 903
тел. 095 08 69 288